

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **BMKco, s. r. o.**, se sídlem Napajedla, Kvítkovická 1533, zastoupené Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou se sídlem Zlín, Kvítková 124, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, č. j. 62 Af 6/2017-84,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Celní úřad pro Zlínský kraj žalobkyni dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 3. 2016, č. j. 14058/2016-640000-51, doměřil antidumpingové clo za dovoz spojovacího materiálu s kódem KN 7318 15 90 98 a předsal jí související penále. Při provedené kontrole totiž zjistil, že dovezené výrobky nepocházejí z Tchaj-wanu, jak žalobkyně deklarovala, ale z Čínské lidové republiky; na Tchaj-wanu došlo pouze k překládce zásilky. Odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016, č. j. 23054-4/2016-900000-304.4, zamítl.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který je rozsudkem ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 Af 6/2017-57, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ztotožnil se s žalobní námitkou, že žalovaný nesprávně vyložil prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. února 2016 o zrušení konečného

antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „nařízení 2016/278“), kterým byla zrušena antidumpingová cla na dovoz spojovacích prostředků pocházejících z Čínské lidové republiky ukládaná podle nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“). Dospěl k závěru, že jelikož bylo v průběhu doměřovacího řízení antidumpingové clo na příslušné zboží nařízením 2016/278 zrušeno, měl žalovaný doměřovací řízení podle čl. 1 tohoto nařízení zastavit. S ohledem na uvedený závěr, se již nezabýval ostatními žalobními námitkami týkajícími se podkladů Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“), pořizovací ceny příslušných výrobků a porušení zásady předvídatelnosti.

[3] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že nabytím účinnosti nařízení 2016/278 k zastavení probíhajícího doměřovacího celního řízení nedošlo. Pro posouzení vzniku povinnosti zaplatit antidumpingové clo je totiž rozhodná právní úprava účinná ke dni vzniku celního dluhu, tedy ke dni přijetí celního prohlášení; a to i v případě, že bylo antidumpingové clo doměřeno na základě následné kontroly, provedené po propuštění zboží. Žalobkyně podala celní prohlášení dne 14. 1. 2014. Vzhledem k tomu, že podle nařízení č. 91/2009 byl dovoz příslušného zboží z Čínské lidové republiky s účinností od 1. 2. 2009 zatížen antidumpingovým clem, které bylo zrušeno prováděcím nařízením 2016/278 s účinností až ke dni 28. 2. 2016, celním orgánů nic nebránilo, aby žalobkyni clo doměřily. Nejvyšší správní soud současně krajský soud zavázal, aby posoudil, zda tak celní orgány učinily oprávněně i ve světle zbývajících žalobních námitek.

[4] Krajský soud následně žalobu rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl. S odkazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nepřisvědčil námitce, že celní orgány měly řízení o doměření antidumpingového cla podle čl. 1 nařízení 2016/278 zastavit.

[5] Důvodnou dále neshledal námitku, že celní orgány měly celou „zprávu OLAF“ včetně všech jejích příloh přeložit do českého jazyka. Celní orgány vycházely (mimo jiné) z Informace OLAF ze dne 21. 12. 2015 [č. THOR(2015)43907-21/12/2015 – doplněno NSS (dále jen „Informace OLAF“)], a jejích příloh, tedy Informace o překládce spojovacích materiálů Oddělení pro vyšetřování celní správy Tchaj-wanu – Čínské republiky ze dne 16. 10. 2015 (dále jen „Informace celní správy Tchaj-wanu“), tabulky dovozů a dokumentu označeného jako „CZ-matchning-TW-simplified“. Celou textovou část Informace [jak Informace OLAF, tak Informace celní správy Tchaj-wanu – pozn. NSS] do českého jazyka přeložily. Nepřeložené zůstaly toliko údaje v tabulce dovozů a v dokumentu CZ-matchning-TW-simplified. Tyto dokumenty jsou nicméně tvořeny tabulkami; nepřeložené tak zůstaly pouze názvy jejich sloupců, jako je „Date of export declaration“, „Country of destination“ apod., což jsou slova obecně srozumitelná, tím spíše pro žalobkyni, která dlouhodobě podniká v mezinárodním obchodu.

pokračování

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, dle které je vadou, že Informace OLAF neobsahuje náležitosti podle čl. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), potažmo podle čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (dále jen „nařízení OLAF“). Uvedené články těchto nařízení totiž upravují náležitosti konečné zprávy OLAF. Nynější Informace OLAF takovou zprávou není, jedná se o předběžnou informaci ve smyslu čl. 12 odst. 1 nařízení OLAF.

[7] Důvodnou neshledal ani argumentaci, že Informace OLAF není dostatečným podkladem pro doměření antidumpingového cla, neboť se nejedná o konečnou zprávu OLAF ve smyslu čl. 11 odst. 2 nařízení OLAF, a také neposkytuje stoprocentní oporu pro závěr, že příslušné výrobky pocházely z Čínské lidové republiky. Žalobkyni krajský soud přisvědčil, že se skutečně o konečnou zprávu nejedná, to však neznamená, že by z ní nemohly celní orgány při doměřování sporného cla vycházet. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85, podle něhož je i předběžná (průběžná) informace OLAF způsobilým podkladem pro doměření dovozního cla, obsahuje-li ve vztahu k dovozci a prověřovaným dovozům dostatečně konkrétní a jasné závěry. V posuzované věci celní orgány sporné clo doměřily nejen na základě Informace OLAF a jejích příloh, ale také řady dalších dokumentů, které krajský soud vyjmenoval v odst. 28 napadeného rozsudku. Informace OLAF a její přílohy tedy ani nebyly jediným podkladem, který celní orgány vedl k závěru o skutečném původu zboží, jak by se jevílo ze žalobní argumentace. Celní orgány vycházely z celé řady důkazů, přičemž přezkoumatelným a přesvědčivým způsobem vysvětlily, proč svědčí o tom, že místem skutečného původu dovezených výrobků byla Čínská lidová republika. Žalobkyně nepředložila žádnou vlastní verzi skutkového děje o původu zboží. S odkazem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015-60, krajský soud uzavřel, že celní orgány nemusely s případným doměřením sporného cla vyčkávat na konečnou zprávu OLAF. Informace OLAF proto byla způsobilým důkazem. Krajský soud žalobkyni nepřisvědčil ani v tom, že by obsahovala „nepřezkoumatelné spekulace“; ve spojení s dalšími důkazy z ní vyplývaly jasné a konkrétní závěry o původu příslušného zboží.

[8] Krajský soud dále neshledal, že by žalovaný pominul námitky týkající se pořizovací ceny předmětného zboží. Nepřisvědčil ani namítanému porušení zásady předvídatelnosti, které žalobkyně spatřovala v tom, že za zemi původu zboží označil jinou zemi, než tu, která byla uvedena na osvědčení o původu zboží. Žalobkyně nepoukázala na žádný obdobný případ, který by zakládal její legitimní očekávání o určitém přístupu celních orgánů. Legitimní očekávání, že nebude provedena kontrola po propuštění zboží, včetně kontroly země původu, žalobkyni nemohla založit pouhá skutečnost, že tak ve vztahu k jí dováženému zboží dosud ještě celní orgány nepostupovaly.

[9] Proti novému rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] V první části kasační stížnosti opakuje svou žalobní námitku, že celní orgány měly doměřovací řízení s ohledem na nařízení 2016/278 zastavit. Uvádí, že krajský soud této námitce z důvodu vázanosti právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku č. j. 3 Afs 163/2018-29, nepřisvědčil. S právním názorem kasačního soudu stěžovatelka polemizuje. Namítá, že Nejvyšší správní soud vyložil příslušná ustanovení nařízení 2016/278 protiústavně, v rozporu s jejich smyslem a se správným jazykovým a logickým výkladem. Výklad, který Nejvyšší správní soud zaujal, považuje za nejednoznačný. S ohledem na zásadu *in dubio pro mitius* má za to, že měl být upřednostněn jí zastávaný výklad.

[11] Ve druhé části kasační stížnosti stěžovatelka opakuje svou žalobní argumentaci, že celní orgány neměly k doměření cla dostatečný podklad, neboť vycházely z předběžné Informace OLAF a jejích příloh, nikoli z konečné zprávy OLAF. Podle stěžovatelky je čl. 10 až čl. 12 nařízení OLAF třeba vykládat tak, že vnitrostátní orgány sice mohou zahájit šetření či kontrolu, s rozhodnutím však musejí vyčkat na konečnou zprávu OLAF. Současně namítá, že s ohledem na rozdílný skutkový stav nelze v posuzované věci vycházet ze závěru o použitelnosti průběžných informací OLAF při doměřování cla, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 44/2011-85

[12] Dále stěžovatelka opakuje svou žalobní argumentaci, podle které je Informace OLAF opřena o nepřezkoumatelné spekulace a neumožňuje učinit stoprocentní závěr, že dovezené výrobky pocházely z Čínské lidové republiky. Shodně jako v žalobě uvádí, že daná Informace obsahuje formulaci, že „[p]o stručném seznámení se s těmito výpisy na Celním úřadě se zdá, že většina dodavatelských společností dovážela spojovací prvky z Čínské lidové republiky [...] Na základě tohoto krátkého vyšetřování tým mise úřadu OLAF dospěl k závěru, že většina dovezených zásilek odpovídá zásilkám vyvezeným a zásilkám dovezeným do EU“. Z této citace dovozuje, že Informace OLAF neobsahuje konkrétní a jasné závěry o původu zboží. Namítá, že celní orgány vycházely toliko z „potřebné míry jistoty“; k doměření cla však musí být původ zboží zjištěn se stoprocentní jistotou.

[13] Žalovaný ve vyjádření k první části kasační stížnosti, týkající se aplikace nařízení 2016/278, uvedl, že krajský soud citoval právní názor, který vyslovil Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku. S daným výkladem se žalovaný ztotožňuje. Ve vztahu ke druhé části kasační stížnosti žalovaný uvedl, že souhlasí s náhledem krajského soudu, dle kterého Informace OLAF byla způsobilým podkladem pro doměření sporného cla. Tato Informace a její přílohy obsahovaly dostatečně konkrétné a jasné údaje pro závěr, že dovezené zboží je původem z Čínské lidové republiky. Skutkový stav posuzované věci nebyl natolik odlišný, že by nebylo možné vycházet ze závěru, který stran použitelnosti průběžných zpráv OLAF vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 44/2011-85. Použitelnost průběžných záznamů OLAF v daňovém řízení nadto kasační soud potvrdil i v novějším rozsudku č. j. 9 Afs 128/2015-60. Věta, kterou stěžovatelka cituje z Informace OLAF, se v tomto dokumentu vůbec nenachází. Naopak, je v něm jasně uvedeno, že příslušné zásilky byly dovezeny na Tchaj-wan z Čínské lidové republiky, kde mají svůj původ. Tuto skutečnost potvrzují i přílohy dané Informace. Stěžovatelka nepředložila žádné důkazy, jimiž by zjištění o skutečném původu dovezeného zboží vyvrátila.

pokračování

[14] Vzhledem k tomu, že v dané věci je nyní přezkoumáváno v pořadí druhé rozhodnutí krajského soudu poté, co Nejvyšší správní soud jeho předchozí rozsudek zrušil, posuzoval kasační soud předně otázku přípustnosti nynější kasační stížnosti v intencích § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[15] Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co Nejvyšší správní soud jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je tedy omezena tím, že se Nejvyšší správní soud nesmí znovu zabývat věcí, u které již jednou svůj právní názor vyslovil, pokud se tímto názorem krajský soud řídil (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na webu nalus.usoud.cz). Nepřípustnost kasační stížnosti podle citovaného ustanovení se tedy dotýká otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci již závazně posoudil, respektive mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, publikované pod č. 2365/2011 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na webu www.nssoud.cz). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a vylučuje současně i možnost, aby Nejvyšší správní soud změnil svůj dříve vyslovený závazný právní názor v řízení o nové kasační stížnosti v téže věci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, publikované pod č. 1723/2008 Sb. NSS).

[16] Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje výjimku z popsaného pravidla. Kasační stížnost je přípustná, namítá-li stěžovatel, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila, že nepřípustnost zpravidla nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 25/2009-66, či nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané druhým účastníkem řízení) je tak omezena pouze na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil.

[17] Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. použitelné zejména v případě, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011-139, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13).

[18] V nyní projednávaném případě Nejvyšší správní soud dřívější rozsudek krajského soudu zrušil na základě kasační stížnosti žalovaného kvůli nesprávnému posouzení právní

otázky týkající se aplikace čl. 1 nařízení 2016/278, a z toho rezultujícího zastavení doměřovacího celního řízení. Nynější kasační stížnost podala žalobkyně jako druhý z účastníků řízení. Nejvyšší správní soud proto posoudil její kasační stížnost z hlediska výše uvedených kritérií přípustnosti.

[19] Stěžovatelka v první části kasační stížnosti, nadepsané slovy „Výklad prováděcího nařízení Komise (EU) 2016/278“, brojí proti závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 163/2018-29, že celní orgány nepochybily, pokud doměřovací celní řízení s ohledem na nařízení 2016/278 nezastavily, neboť pro posouzení vzniku povinnosti zaplatit antidumpingové clo byla rozhodná právní úprava účinná ke dni, kdy stěžovatelka podala celní prohlášení. Stěžovatelka nenamítá, že by se krajský soud v nyní napadeném rozsudku při posouzení daného žalobního bodu neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Naopak sama výslovně uvádí, že tak krajský soud učinil, a že je to právní názor Nejvyššího správního soudu, se kterým polemizuje. Jak však již bylo výše vyloženo, kasační soud je v souladu s výše uvedenými principy tímto svým – v dané věci již vysloveným – právním názorem vázán. K příslušnému bodu kasační stížnosti se proto nemůže znovu věcně vyjadřovat. Kasační stížnost stěžovatelky je tudíž v tomto rozsahu podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

[20] Ve druhé části kasační stížnosti, nadepsané slovy „Neexistence dostatečného a relevantního podkladu pro rozhodnutí o doměření cla, neboť rozhodnutí vychází z informace OLAF a její přílohy, nikoli konečné zprávy OLAF“, stěžovatelka namítá, že celní orgány neměly vycházet z Informace OLAF, protože se jedná toliko o průběžný dokument, nikoliv o konečnou zprávu OLAF v rámci příslušného šetření. Dále namítá, že daný dokument neposkytuje stoprocentní oporu o původu dovezeného zboží. Těmito otázkami se Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku č. j. 3 Afs 163/2018-29 nezabýval. Vzhledem k závěru o důvodnosti žalobní námitky stran výkladu čl. 1 nařízení 2016/278, se jimi totiž v původním rozsudku nezabýval ani krajský soud. V tomto rozsahu je tudíž kasační stížnost přípustná.

[21] Nejvyšší správní soud proto v uvedeném rozsahu napadený rozsudek přezkoumal (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[22] Kasační stížnost však není v uvedené části důvodná.

[23] S ohledem na to, jakým způsobem je příslušná část kasační argumentace formulována, je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[24] Důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

pokračování

Obecný odkaz na argumentaci uplatněnou v předchozím podání v řízení před krajským soudem či její pouhé převzetí do kasační stížnosti, zákonné požadavky na kasační stížnost nesplňuje. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. V soudním řízení správním je to žalobce, respektive stěžovatel, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Soud není oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něho argumenty ani vyhledávat možné vady napadeného rozhodnutí (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).

[25] Stěžovatelka veskrze v nezměněné podobě opakuje svá žalobní tvrzení, aniž by reagovala na argumentaci krajského soudu, proč nejsou důvodná. Konkrétně body 21 až 24 kasační stížnosti, až na slova „*úřad OLAF ve své informaci*“ v bodu 21 a „*a zejména nesprávně aplikoval nařízení OLAF v čl. 11 odst. 2*“ v bodu 24, toliko překopírovala ze žaloby. Obdobně bod 20 kasační stížnosti, ačkoliv není ze žaloby překopírován, je toliko parafrází odst. 3 na str. 7 žaloby.

[26] Nejvyšší správní soud mohl tudíž pouze posoudit, zda se krajský soud s příslušnou argumentací přezkoumatelným způsobem vypořádal. Krajský soud tak učinil, a to v odst. 23 až 29 a 31 napadeného rozsudku, kde srozumitelně a přesvědčivě vysvětlil, proč celní orgány nepochybily, pokud s doměřením sporného cla nevyčkaly na konečnou zprávu OLAF ve smyslu čl. 11 nařízení OLAF. Tedy, že ani nepochybily, pokud jedním z důkazů, na jejichž základě stěžovatelce sporné clo doměřily, byla rovněž Informace OLAF (a její přílohy), která má charakter průběžné informace předané OLAF členským státům ve smyslu čl. 12 nařízení OLAF. Krajský soud rovněž zdůraznil, a to za současného vyjmenování všech dalších podkladů, že celní orgány nevycházely stran závěru o skutečném původu dovezeného zboží toliko z Informace OLAF a jejích příloh, nýbrž z uceleného řetězce důkazů. Stěžovatelka s touto argumentací krajského soudu nikterak věcně nepolemizuje.

[27] Závěr krajského soudu, že (průběžná) Informace OLAF byla použitelným důkazem, a že celní orgány nemusely v rámci zjišťování původu propuštěného zboží vyčkávat až na konečnou zprávu OLAF o vyšetřování (čl. 11 nařízení OLAF), má oporu v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Kromě rozsudků č. j. č. j. 1 Afs 44/2011-85 a č. j. 9 Afs 128/2015-60, z nichž přílehavě vycházel krajský soud, lze dále odkázat například rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016-41.

[28] Ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 44/2011-85, podle něhož i předběžná (průběžná) informace OLAF je způsobilým podkladem pro doměření cla, pokud ve vztahu k dovozci a prověřovaným dovozům obsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry, stěžovatelka namítá, že tento závěr nelze v nynější věci aplikovat „*s ohledem na rozdílný skutkový stav*“. V čem skutkové odlišnosti spatřuje, však nijak blíže neuvádí. Nejvyšší správní soud tak může pouze obecně uvést, že z průběžných informací OLAF by nebylo možné vycházet tehdy, pokud by neobsahovaly dostatečně jasné a konkrétní údaje. Již krajský soud, a před ním žalovaný, nicméně srozumitelně vysvětlili, že tak tomu v posuzované věci není, a že Informace OLAF ve spojení s jejími přílohami a dalšími důkazy, poskytuje spolehlivý podklad umožňující spárování jednotlivých dodávek zboží

z Číny na Tchaj-wan s následnými dodávkami pro stěžovatelku. Stěžovatelka s tímto vysvětlením nijak věcně nepolemizuje; postačí ji na něj proto odkázat.

[29] Pokud jde o (údajnou) citaci z Informace OLAF, kterou stěžovatelka uvedla v žalobě a nyní shodně v kasační stížnosti, z níž dovozuje, že původ zboží v Číně je toliko pravděpodobný, postačí uvést, že příslušná formulace se v Informaci OLAF, ani jejích přílohách, vůbec nenachází.

[30] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není v části, v níž je věcně projednatelná, důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu